

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. П., 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20221230100074 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на адвокат Г. А. К. от АК – Благоевград, със служебен адрес: гр. П., ул. „Г.“ № 15, ет.2, в качеството на пълномощник на А. Х. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. ***, срещу Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от инж. С. Н. Д. – в качеството ѝ на директор, и е с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ във връзка с чл. 212 КТ, във връзка с чл. 51, ал. 1 ЗЗД.

В същата се посочва, че на 24.08.2021 г. в 6.45 ч. е настъпила трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, потвърдена от НОИ, ТП - Благоевград с Декларация за трудова злополука № 1/14.09.2021г. с вх. № 5101-01-57/15.09.2021г., досие № 55. Сочи се, че към 24.08.2021 г., ищцата се е намирала в трудово правоотношение с ответника и като заемаща длъжността „чистач“ или „хигиенист“ ѝ било вменено задължението първа да отвори училищните врати и да деактивира охранителната алармена система „СОТ“. Около 6,45 часа на 24.08.2021 г., с цел да достигне навреме до алармената система, тъй като разполагала с около 15 секунди от активирането на системата до въвеждане на кода, с който същата се деактивира, ищцата започнала да се придвижва по-бързо, но в момента, в който тръгнала надолу по стълбите, които трябвало да преодолее, за да достигне до алармата, се подхлъзнала, паднала и в този момент получила счупване на външен (латерален) малеолус на ляв крак, довело до временна неработоспособност.

Навежда също, че са извършени оперативни процедури с голям обем и сложност, както и че ТП на НОИ гр. Благоевград със съответно разпореждане е отказал изплащане на

парично обезщетение/помощ за злополука - трудова по чл. 55, ал. 1 КСО на ищцата с мотив, че лицето не е осигурено за общо заболяване и майчинство към деня на настъпване на временната неработоспособност в осигурителя и на основание чл. 40, ал. 1 КСО няма право на парично обезщетение.

Твърди се и това, че пропускът на работодателя да застрахова ищцата за посочения застрахователен риск противоречи на възприятието за справедливост и равенство пред закона; че неправилно служителите на НОИ са определили причината за настъпването на трудовата злополука като „невнимание“; че е налице причинно-следствена връзка между настъпилата трудова злополука и действията на работодателя, който не е предвидил правилното местоположение на алармената система с оглед краткото време за деактивирането ѝ и преодоляването на стълби до достигането до системата.

Излага, че вследствие на злополуката, ищцата търпи неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания, страх и притеснение, както и имуществени такива, свързани с разходи за лечение и претърпяна загуба на трудово възнаграждение за периода, в който се е намирала в нетрудоспособност, като на основание чл. 212 КТ във вр. с чл. 51 ЗЗД, общият сбор на дължимата от работодателя неустойка е в размер на 5 пропуснати, респективно незаплатени работни заплати.

Иска се от съда, след като ищцата докаже,

- че трудовата злополука е настъпила, като пряк резултат от небрежното отношение на работодателя, изразяващо се в това, че не е извършил оценка на риска в работна среда; не е спазил регламентираните в чл. 4 ЗЗБУТ, чл. 7 ал. 3 ЗЗБУТ задължения за преместване на алармената система на леснодостъпно място, както и регламентираното в чл. 14 ЗЗБУТ, поради което е настъпила и трудовата злополука;

- че ищцата не била застрахована за риска „трудова злополука“ въпреки, че работодателят е имал такова задължение и поради липсата на такава застраховка, работодателят дължи обезщетение, което се равнява на обезщетението, което би било заплатено на ищцата от застрахователя – в случай на сключена застраховка;

- че настъпилите неимуществени и имуществени щети, като счупената кост на ищцата, извършените оперативни интервенции, прегледи, закупуване на лекарства, душевни и физически болки, дългият период на нетрудоспособност, както и нуждата ищцата да бъде подпомагана и гледана от трети лица са пряк резултат вследствие на трудовата злополука, който резултат е нямало да настъпи, в случай, че работодателят е преценил риска от поставянето на алармената система именно на място, пътят до което е налице препятствие – стълби;

- че работодателят дължи да заплати на ищцата претендираното обезщетение в размер на 30 000 лева (тридесет хиляди лева), тъй като е настъпила трудова злополука по време на извършване на трудова дейност и законът предвижда, че работодателят носи отговорност, без значение от вида и размера на трудовата злополука, както и неговия принос, действие или бездействие преди настъпването, към момента на настъпването и след

настъпването на трудовата злополука,

да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищцата претендираната от нея сума в размер на 30 000 лева (тридесет хиляди лева), представляваща обезщетение за причинените ѝ вреди, от които 3 605,60 лева (три хиляди шестстотин и пет лева и шестдесет стотинки) - разходи, свързани с лечение и оперативни интервенции, 3 800 лева - пропуснатата полза от трудово възнаграждение за периода на нетрудоспособност и 22 594.40 лева (двадесет и две хиляди, петстотин деветдесет и четири лева и четиридесет стотинки) - неимуществени вреди, които ищцата е претърпяла, а именно: физически болки и страдания, които продължават и до настоящия момент; душевни болки и страдания, които продължават до настоящия момент; сломен дух, депресивно състояние и отчаяние; нетрудоспособност за повече от 5 (пет) месеца и чувство на вина, породено от това, че състоянието ѝ налага чужда грижа на близки, роднини и приятели, поради което ищцата се налага да моли близки, роднини и приятели да се грижат за нея физически и психически, както и да ѝ закупуват хранителни продукти.

Ответникът /ПГИТ/ е депозирал отговор на исковата молба, в който изразява становище за допустимост, но неоснователност на иска като размер. Не оспорва, че на 24.08.2021 г., в 06.45 ч. е настъпила трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, за която има влязло в сила Разпореждане № 5104-01-59/ 27.09.2012 г. на НСО, а като последица от него, е възникнала възможността ищцата да търси парично обезщетение, съгласно чл. 200 от КТ. Не оспорва, че ищцата е била в трудовоправни отношения с ответното училище, като заемала длъжността - чистач/хигиенист, а основанийето за сключване на договора, било обстоятелството, че титулярът работник, заемайки посочената длъжност бил подал заявление за временно отсъствие от работа, поради което и с М. бил сключен срочен трудов договор – до завръщане на титуляра, на основание чл. 65, ал.3 от КТ. Навежда неспазване на работното време (същата е следвало да застъпи на работното си място в 06.30 часа), грубо невнимание/небрежност, изразяващо се в ненужно бързане от страна на ищцата, с оглед достигане до алармената система. Твърди, че всичко случило се в процесната сутрин, е в резултат на неспазване на трудовата дисциплина, несъобразяване с директивите на работодателя и най-вече с невнимателно до немарливост отношение на ищцата към трудовия процес. Посочва, че времето за изключване на системата е 2 минути, а не както е посочено в исковата молба – 15 секунди. Посочва, че ответната гимназия има цялостна програма за предприемане на мерки за предотвратяване, намаляване и ограничаване на риска на работните места. Също така има и утвърдени правила за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и М. е преминала инструктаж по безопасност и здраве при работа, както и инструктаж на работното място, за което представя надлежни доказателства. Възражава срещу предявения размер на претърпените болки и страдания, както и за пропуснатата полза от трудово възнаграждение, с мотив по последното, че трудовия договор на ищцата е прекратен на законно основание и това действие на работодателя не е в абсолютно никаква връзка или зависимост от настъпилата трудова злополука. Не възражава по разходите за лечението на ищцата, удостоверени със съответните документи.

В хода на делото и страните поддържат становищата и доводите си.

Фактите по делото не са спорни между страните, с изключение на големината на търпените болки и дискомфорт, които са основният спорен факт.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност, намира за безспорно установено от фактическа и правна страна следното:

Ищцата А. Х. М. е жена на 59 години.

Не е спорно по делото, че към датата 24.08.2021 г., същата е работела по срочно правоотношение на длъжност „хигиенист“ в ответната гимназия.

Изясни се, че около 06.45 часа, А. М. е била пред училищното помещение, в което са намира и алармената система на дружеството „СОТ“. В момента, в който същата отворила вратата на помещението за да влезе вътре, алармената система се е задействала и таймерът за деактивиране на алармата, респ. времето за записването на кода, с който се изключва алармата започва да тече. Ищцата в този момент започнала да се придвижва до алармената система, но в момента, в който тръгва надолу по стълбите се подхлъзва, пада и в този момент получава счупване на външен (латерален) малеолус на ляв крак.

Безспорно е установено и това, че след инцидента пострадалата била отведена в МБАЛ“Югозападна болница“ООД - гр.Сандански, където са и извършили оперативни процедури с голям обем и сложност на таза и долния крайник. Била поставена планка в крака ѝ на стойност 1660 лева, която ищцата заплатила, както и суми за закупуване на лекарствени средства.

На 13.10.2021 г. ищцата повторно била приета в посочената болница, където били извършени оперативни процедури на таза и долния крайник изразяващи се в сваляне на поставената планка.

Злополуката била призната от НОИ за трудова с Разпореждане № 5104-01-59 от 27.09.2021 г., след подадена Декларация за трудова злополука с вх.№ 5101-01-57 от 15.09.2021 г. от ответника.

В хода на производството по делото са ангажирани гласни доказателства.

От разпитите на свидетелите, доведени от ищцовата страна се установява, че А. М. след описания инцидент, в продължение на пет-шест месеца не могла сама да се обслужва, като за нея се грижили сина ѝ, снахата и дъщеря ѝ. Излагат се твърдения, че през посочения период и досега ищцата изпитвала болки и страдания. Сочат, че и към настоящия момент същата изпитва страх от стълби, че не работи и не получава никакви средства.

Показанията на водените от ответната страна свидетели са в насока на това, че от монтиране на алармената система до момента, включително и от ищцата не били постъпвали оплаквания свързани с местонахождението на алармата или времето необходимо за изключване на същата. Също така, че в ответното училище се спазват всички правила за инструктаж и безопасност на труда.

Съдът кредитира показанията на свидетелите относно изпитаните болки и страдания от ищцата и състоянието ѝ непосредствено след злополуката, тъй като същите кореспондират с останалите доказателства по делото. Предвид изложеното и приема за установено, че в резултат на злополуката ищцата е претърпяла травма на глезена на ляв крак, вследствие на което е извършена оперативна процедура с голям обем и сложност на таза и долния крайник, изразяваща се в поставяне на синдесмален винт, изваден след оперативна намеса след 45 дни /видно от приложените и приети по делото епикризи издадени от МБАЛ“Югозападна болница“ООД гр.Сандански. Съдът приема, че възстановителният процес е продължил около пет месеца, в който период ищцата е изпитвала болки и страдания, както и че понастоящем изпитва болка в тази част на тялото при промяна на времето или натоварване.

В хода на процеса е прието заключението по допусната и назначена съдебно-психологична експертиза, от което се установява, че след инцидента психологическото състояние на А. М. е свързано с интензивни преживявания на страх от самотата и бъдещото, чувство за празнота, безнадежност, неудовлетвореност и зависимост, като самият инцидент е дал отражение върху психиката на ищцата.Налице е връзка между инцидентът и състоянието на ищцата, състоящ се в това, че конкретният инцидент преживян като травматично събитие е задвижил процесите по преживяванията на самота, страх и безнадежност, за които вече са съществували предпоставки.

Правни съждения:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Касае се за безвиновна, гаранционна отговорност, която се носи от работодателя, тъй като в негова тежест е да организира трудовия процес, използването на работната сила и осигуряване на безопасни условия за това.

Както по-горе се отбеляза, безспорно установено по делото е, че по време на инцидента страните са се намирали в трудово правоотношение.

В тази връзка, решаващият състав счита, че в казуса е налице трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.2 от КСО, която е установена за такава по съответния ред, видно от представените по делото доказателства (разпореждане № 5104-01-59 от 27.09.2021 г. на ТП – Благоевград на НОИ), като е обявено за безспорно, че е налице влязъл в сила административен акт, който да признава злополуката за трудова.

В случая неимуществените вреди се изразяват в причинени болки, страдания стрес, дискомфорт, които ищцата е изпитвала за период от около 5 месеца след настъпване на трудовата злополука /24.08.2021 г./, като интензивните болки са били през първите 2 месеца, а окончателният възстановителен процес е продължил около 3 месеца.

Налице е и причинно – следствена връзка между злополуката и изпитаните болки, страдания и стрес от ищцата.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД.

В т. II от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС са определени критериите за понятието "справедливост". Постановено е, че то не е абстрактно, свързано е с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на размера на обезщетението съдът съобразява претърпените от ищцата болки и страдания при злополуката, наложилите се операционни процедури, оздравителния период, неприятните изживявания във връзка с неспособността да се справя с ежедневните дейности след злополуката, както го е правила преди това, обстоятелството, че е изпаднала в депресивно състояние.

При определяне размера на обезщетението за **неимуществени вреди**, съдът се съобрази освен с болките и страданията, които ищцата е претърпяла вследствие увреждането, но и с нейната възраст, съпътстващите я други заболявания /характерни за възрастта/.

Съдът приема за безспорно това, че психологическото състояние на А. М. М. след инцидента е засилило чувството на страх от самотата и бъдещото, за празнота, безнадежност, неудовлетвореност и зависимост, т.е. инцидентът е дал своето негативно отражение върху психиката на ищцата /така както е застъпено в заключението на в.л.М. Б./.

Несъмнено, конкретният инцидент преживян като травматично събитие е задвижил процесите по преживяванията на самота, страх и безнадежност, **НО КАКТО ОТБЕЛЯЗВА И ЕКСПЕРТА - предходно вече са съществували предпоставки за психо-физическото състояние на ищцата.**

Ето защо, досежно размера на обезщетението за понесените неимуществени вреди от ищцата, изразяващи се в болки, страдания и стрес, съдът приема за справедлив такъв за сумата от 7 000 лева.

Лихвата върху посочената сума се дължи от датата на инцидента – 24.08.2021 г./в която връзка е и Решение № 217 от 25.07.2013 г., постановено по Гр.д.№ 1038/2012 г. на ВКС, Четвърто гражданско отделение/.

Относно възражението на ответната страна за намаляване на обезщетението поради съпричиняване от страна на пострадалия. По него съдът намира следното:

Разпоредбата на чл.201 КТ урежда някои хипотези на намаляване отговорността на работодателя, а именно когато злополуката е причинена умишлено от работника или служителя или когато същият е допринесъл за нейното настъпване поради проява на груба небрежност, в който случай е налице съпричиняване на произтеклите от нея вреди.

Последната, като понятие в гражданското право представлява поведение, свързано с неполагането на дължима грижа. Според трайното разбиране, застъпено в съдебната практика, работникът проявява груба небрежност в случай, че не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка.

Не всяко нарушение на инструкциите за безопасност на труда представлява груба небрежност, а само това нарушение, което е в пряка причинна връзка с увреждането и при което работникът не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка /Р № 977 от 14.01.2010 г. по в.г.д. № 298/2009 г. на IV ГО на ВКС/.

Доказателствената тежест за предпоставките по чл.201, ал.2 КТ е на работодателя /Р № 62/24.02.2015 г. по гр.д.№ 2798/14 г., ВКС, IV ГО/.

Във всички случаи преценката за наличието на груба небрежност е конкретна и зависи от установените факти по делото /решение № 194 от 21.06.2011 г. по гр. д. № 1248/2010 г. на III г.о./.

Не се спори, че ищцата е имала задължение да спазва установените от работодателя правила за безопасни условия на труд, за които е била инструктирана.

Не се установи при извършване на тази дейност обаче, **М. да е проявила такава степен на небрежност**, която да е основание за намаляване на имуществената отговорност на работодателя

В този смисъл наведеното от ответника в отговора на исковата молба възражение, че е налице съпричиняване от ищцата **се явява неоснователно**, тъй като по делото не са събрани доказателства, от които да бъде направен извод, че с поведението си ищцата сама се е поставила в ситуация на повишен риск като проявила грижа, по-малка от очакваната и дължимата в подобна ситуация.

По дължимостта на обезщетението за имуществени вреди от заплащането на планката и лекарствените средства в размер 3 605,60 лева, съдът намира, следното:

От приложените по делото касови бележки удостоверяващи сторените разноси свързани с оперативната интервенция на ищцата и последващото медикаментозно лечение се установява, че действителните разходи са в размер на 1 910,80 лева.

Въпреки, че по делото е приложена фактура № 2744 от 07.01.2022 г., издадена от МБАЛ“Югозападна болница“ ООД гр.Сандански за сумата от 1 694,80 лева за заплатени от ищцата мед.консуматив /планка/ в размер на 1660 лева и такса престой за 6 дни в общ размер на 34,80 лева, настоящият съдебен състав намира, че **е налице дублиране на тези разноси**, тъй като от останалите доказателства по делото не се установява на ищцата да е поставяна повторно планка, както и не са представени доказателства за сторените разноси за повторното пребиваване на същата в болничното заведение за изваждане на вече поставената плака, а за сумите по издадената фактура са представени фискален бон № 008944 от 30.08.2021 г. удостоверяващ заплащането на сумата от 1660 лева за медицински консумативи и

фискален бон № 008945 от 30.08.2021 г. за заплатена такса престой за 6 дни по 5,80 лева или обща сума от 34,80 лева.

Ето защо предявената претенция за имуществени вреди следва да бъде уважена за сумата от 1 910.80 лева, която обективира доказани по размер сторени разноси по лечение, като законната лихва върху сумата следва да бъде **от датата на подаване на исковата молба /24.01.2022 г./**.

Относно предявената претенция за заплащане на сумата от 3 800 лева, представляваща пропусната полза от трудово възнаграждение за периода на нетрудоспособност:

Касателно тази претенция следва да се отбележи, че видно от представения по делото трудов договор № РД-13-543/01.02.2021 г. ищцата е била назначена на длъжност „чистач/хигиенист“ в ответната гимназия за определен срок, а именно – **„до завръщане на титуляра“**.

Трудовото правоотношение между страните по делото е прекратено със Заповед № РД-13-13 от 20.09.2021 г., като за причини за прекратяване са изрично посочени: **„св завръщане на замествания на работа“**.

С оглед изложеното, решаващият орган акцентува върху това, че в постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение на ВКС №155/ 2010г. е застъпена тезата, че подлежат на обезщетяване и бъдещи вреди, **стига тяхното настъпване да е сигурно, а размерът - установим**.

В този смисъл има постановени и други решения на ВКС - № 488/ 2012 г., № 153/ 2011 г., № 196/ 2012 г., № 155/ 2010 г., № 161/ 2013г.

Всички те допускат обезщетяването на бъдещи вреди, само и единствено доколкото настъпването **им е сигурно**, а сигурното настъпване на вредите е факт, който се преценява с оглед особеностите на конкретното дело, по което е заявено искането за обезщетяване.

В случая, трудовият договор на ищцата е прекратен на обективно законно основание /завръщане на титуляр/ и това действие на работодателят не е във връзка или зависимост от настъпилата трудова злополука. Ето защо в тази част исковата претенция **се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена**.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото и двете страни имат право на разноси, съобразно уважената и отхвърлена част на иска.

Ищцата претендира разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лева, съгласно представен Договор за правна помощ и защита и списък с разноси. С оглед уважената част на иска, на същата следва да бъдат присъдени разноси в размер на 891,08 лева.

Ответната страна представя доказателства за сторени разноси в размер на 1000

лева, заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед отхвърлената част на исковете, на последната се дължат разноски в размер на 702,97 лева.

Предвид характера на производството ответната гимназия следва да бъде осъдена за заплати по сметка на съда държавна такса върху уважения размер на исковете в размер на 356,43 лева, както и сторените разноски за вещо лице съгласно уважената част на иска в размер на 37,96 лева.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в качеството ѝ на директор, **да заплати** на ищцата А. Х. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. ***, сумата от 7 000 /седем хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата в резултат на трудова злополука станала на 24.08.2021 г., довела до счупване на външен (атерален) малеолус на ляв крак, ведно със законната лихва върху това обезщетение, считано от датата на настъпване на инцидента (24.08.2021 г.) до изплащане на вземането, като **отхвърля** иска за разликата над 7 000 лв. до пълния предявен размер от 22 594,40 лева, като неоснователен /недоказан/.

ОСЪЖДА ответната страна - Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в качеството ѝ на директор, **да заплати** на ищцата А. Х. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. ***, **сумата от 1 910,80 /хиляда деветстотин и десет лева и осемдесет стотинки/ лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – стойността на имплантирана плака и лекарствени средства, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба /24.01.2022 г./ до изплащане на вземането, като **отхвърля** иска за разликата над 1 910,80 лева до пълния предявен размер от 3 605,60 лева, като неоснователен /недоказан/.

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Х. М., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. *** срещу Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в качеството ѝ на директор, иск за заплащане на сумата от 3 800 лева, представляваща пропуснатата полза от трудово възнаграждение за периода на нетрудоспособност, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН /НЕДОКАЗАН/**.

ОСЪЖДА Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в

качеството ѝ на директор, **да заплати** на А. Х. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. ***, **сумата от 891,08** /осемстотин деветдесет и един лева и осем стотинки/ лева, представляваща съразмерна част от разноските за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. Х. М., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ж.к. „И.“, бл. ***, **да заплати** на Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в качеството ѝ на директор", **сумата от 702,97** /седемстотин и два лева и деветдесет и седем стотинки/ лева, представляваща съразмерна част от разноските на гимназията за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Професионална гимназия по икономика и туризъм „П.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: 2850 гр. П., ул. „О.“ № 2, представлявано от Б.Т. – в качеството ѝ на директор, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по бюджетната сметка на Районен съд – гр. П., **сумата от 356,43** /триста петдесет и шест лева и четиридесет и три стотинки/ лева, представляваща дължимата държавна такса за производството по делото съгласна уважената част на исковете, както и **сумата от 37,96** /тридесет и седем лева и деветдесет и шест стотинки/ лева, сторени разноски за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.Благоевград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____